

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

La mort té un preu

LA TRAMA: Tres amics de nacionalitats diferents però amb idèntiques ganes de provar experiències excitants segons el consum de drogues, la fascinació pel sexe i el turisme d'economia juvenil, recalen en sinistres i perilloses fondes en una Eslovàquia de malson. Un cop allí cauen en poder d'una xarxa tan letal com femenina.

LA PEL·LÍCULA: Violència superlativa dins un relat sòrdid i truculent. Els protagonistes són tres nois que bé

podrien practicar el *botellón* cridaner en la seva vessant centreeuropea i global. Alhora som instal·lats en un cercle viciós preocupant: veure sempre la violència en el flux d'imatges ràpides i sincopades —el cinema i la televisió—, acaba per identificar que la imatge en moviment i la violència summa són sinònims, en relació causa-efecte. El tampoc manco Martin Scorsese es preguntava no fa gens: "Per què avui dia els efectes especials s'usen per a exhibir cossos mutilats o en descomposició?". Quentin Tarantino, productor d'aquesta pornografia matussera sobre la violència que és *Hostel*, li ve a respondre: "Hipocresies! La violència fascina el públic!". Qui sap si inspirant-se en títols com *El malvado Zaroff* (1932) d'Ernest B. Schoedsack, amb la cacera d'humans, o *La matan-*

ça de Texas (1974) de Tobe Hooper, quan nois i noies són esquarterats amb sadisme nihilista, el film del desconegut Eli Roth executa amb tanta solvència tècnica com morbosa delectança *gore*, un tètric recital generós en trauma-

tismes banyats en sang i vísceres. L'etern tema del caçador caçat però en versió realista, ràpidament derivada al grotesc. En una interpretació de capitalisme feixista apte per a econòmistes diletants, es podria disseccionar el film

Hostel
 Director: Eli Roth. Intèrprets: Jay Hernández, Eythor Gudjohnson, Derek Richardson, Jane Kaderadkova. EUA, 2005. 96 minuts. Lauren, Rambla.

en clau salvatge: cansat de jugar amb la vida dels treballadors prescindibles abocats a l'atur, el megacapitost paga pasta gansa per poder matar les seves víctimes proletàries amb les pròpies mans. Bèstia, oi? *Hostel* és al cinema fantàstic allò que l'spaguetti-western al cinema de l'Oest: manierisme morbós. I que Sergio Leone em perdoni per invocar el seu nom en aquest vòmit que ofendria Kafka.

LA FRASE: "Com et sembla que he de matar, lentament gota a gota, o bé d'un tall sec i ràpid?" La pregunta l'etziba un inexpert i prepotent botxí a la seva víctima. Subtil, no?

LA RECOMANACIÓ: !!?? En qualsevol cas, estrictament reservat per a col·leccionistes de violències gratuïtes, i soferts estudiosos dels subgèneres cinematogràfics.